

Arrest

nr. 85 063 van 23 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, geboren op 13 mei 1992 te Kaliningrad, Rusland. U studeerde aan de universiteit van Kaliningrad en omwille van deze hogere (universitaire) studies kreeg u voor een periode van 5 jaar uitstel om uw dienstplicht te vervullen. Uw broer, A. (...), zou op 2 december 2011 de leeftijd van 18 jaar bereiken. Daarom moest hij zich eind september, begin oktober 2011 voor een medisch onderzoek aanbieden.

Uw vader (ouders) rekende(n) erop dat uw broer Aleksandr eveneens omwille van zijn studies uitstel van dienstplicht zou krijgen, maar begin oktober 2011 vernam hij dat hij toch zou opgeroepen worden om in het leger te dienen en dit omwille van een acuut gebrek aan rekruten.

Uw vader onderzocht niet de mogelijkheden om alsnog uitstel voor uw broer Aleksandr te krijgen, maar hij besloot om Kaliningrad te ontvluchten.

Op 31 oktober 2011 verliet u Rusland dan ook, samen met uw andere gezinsleden. U reisde echter niet rechtstreeks naar België; onderweg maakte u een tussenstop in een ander land van de Europese Unie en daar verbleef u bijna een week. Uzelf noch uw andere gezinsleden wilden verklaren over welk EU-land het ging.

Op 9 november 2011 kwam u in België aan en op dezelfde dag vroeg u asiel bij de bevoegde instanties. Uit jullie verklaringen blijkt dat uw vader gezondheidsproblemen kende in Rusland en jullie verblijf in België zou uw vader ook in de mogelijkheid stellen om beter medisch behandeld te worden.

Uw vader **A. S. (...)** (O.V. 6.910.671), uw moeder **O. S. (...)** (O.V. 6.910.671) en uw zus **K. (...)** (O.V. 6.910.669) vroegen gelijktijdig met u asiel en uit hun opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat zij zich op dezelfde asielmotieven als u beroepen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Welnu, uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag dd.02.12.2012, p.5-6) blijkt dat u en uw gezinsleden omwille van dezelfde redenen naar België zijn gevlucht, in casu omwille van uw dienstplicht en die van uw broers, in ondergeschikte orde omwille van de gezondheid van uw vader.

Verder verklaart u (CGVS, p.9) geen andere problemen gekend te hebben met de Russische autoriteiten; deze verwachtten enkel dat u uw dienstplicht zou vervullen.

Derhalve mag geconcludeerd worden dat uw asielmotieven dezelfde zijn als deze van uw vader **A. S. (...)** (O.V. 6.910.671).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing ten aanzien van uw vader **A. S. (...)** (O.V. 6.910.671) luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u het land waarvan u de nationaliteit bezit, hebt verlaten omdat u niet wilde dat uw zonen ooit zouden moeten dienen in het Russisch leger. In tweede orde maakt u melding van medische problemen waarvoor u in Rusland niet goed behandeld werd.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat het oproepen van dienstplichtigen en reservisten behoort tot de soevereine bevoegdheid van nationale staten. Personen wiens dienstweigering louter en alleen werd 1 ingegeven door hun afkeer voor de militaire dienst of hun vrees voor de strijd, vallen niet onder de toepassing van de Conventie van Genève. Tegen deze personen kan immers worden tegengeworpen dat dienstdoen in het leger een plicht is voor alle onderdanen. Ze kunnen echter wel vluchteling zijn (en als dusdanig erkend worden), indien de dienstweigering gepaard gaat met andere geldige redenen om zijn land te verlaten.

Welnu, u verklaart (CGVS, p.6) dat u het uw zonen niet wilde aandoen om te dienen in het Russisch leger, want als ervaringsdeskundige wist u wat dat betekende. U hebt uw kinderen niet opgevoed met het idee dat wapens goed zijn (CGVS, p.7) en u verwijst tevens naar door uw zoon Vitaly neergelegde internetartikels, die verder in deze beslissing worden besproken. Er werd u gevraagd of uw zonen om welke reden dan ook meer dan andere miliciens zouden geviseerd worden; u verklaart (CGVS, p.7) dat dit niet het geval zou zijn, ze zouden enkel te geciviliseerd zijn. Voorts blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.8) en deze van uw zoon V. (...) (CGVS, gehoorverslag V. (...), p.6) dat deze laatste wel uitstel van dienstplicht kreeg omwille van zijn hogere (universitaire) studies. Waar uw zoon V. (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (CGVS-vragenlijst V. (...), vraag 5, p.3) dat hij bij de medische commissie erg vernederd werd, nuanceerde hij deze uitspraak tijdens zijn uitgebreid asielgehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag V. (...), p.6) door te stellen dat de militaire overheden enkel hun ongenoegen uiten als blijkt dat een dienstplichtige uitstel vraagt omwille van zijn studies. Ook aan uw echtgenote, **O. S. (...)**, werd gevraagd waarom jullie tegen de reguliere militaire dienstplicht gekant waren. Evenmin brengt zij enig overtuigend element aan waaruit blijkt dat jullie om conventiegebonden motieven de reguliere dienstplicht voor jullie zonen wilden ontlopen. Zo verklaarde uw echtgenote onder meer dat jullie bang waren dat jullie zonen

naar gevaarlijke gebieden zouden uitgestuurd worden tijdens hun dienstplicht en daarop preciseerde zij dat het vooral om Tsjetsjenië ging (CGVS, gehoorverslag O. S. (...), p.5). Welnu, uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat het Russische ministerie van Defensie reeds in maart 2004 aangaf met ingang van 2005 federale dienstplichtigen niet meer naar Tsjetsjenië te sturen. Thans zouden zich geen dienstplichtigen meer in Tsjetsjenië bevinden. Uit alle verklaringen van uzelf en uw gezinsleden blijkt ten slotte dat jullie wisten dat op het ontlopen van de militaire dienstplicht strafrechtelijke sancties van toepassing zijn, maar op generlei wijze blijkt dat u, noch uw zonen hiervoor op disproportionele wijze gestraft zouden worden. Welnu, op basis van de hiervoor beschreven verklaringen kan dan ook worden besloten dat u niet omwille van Conventiegebonden motieven de dienstplicht van uw zonen wilde ontlopen en u brengt verder geen elementen aan die wijzen op vervolging omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg dienen uw asielmotieven, voor wat betreft de dienstplicht van uw zonen, als vreemd aan de Conventie van Genève beschouwd te worden.

Evenmin kan in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en dit omwille van de volgende redenen.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u tal van mogelijkheden om de militaire dienstplicht van uw zonen te vermijden, niet terdege hebt onderzocht. Er werd u gevraagd of er mogelijkheden zijn om in beroep te gaan tegen de oproeping voor de reguliere dienstplicht, waarop u in eerste instantie verklaarde (CGVS, p.8) dat er weinig kansen zijn om zijn gelijk te halen in beroep, maar u vervolgt uw argumentatie door te beweren dat enkel medische redenen kunnen ingeroepen worden om dienstvrijstelling te krijgen. Daarop werd u dan gevraagd of de mogelijkheid bestaat om beroep in te stellen tegen de beslissing inzake de medische keuring, waarop u vaag antwoordt (CGVS, p.8) dat er misschien wel zoiets bestaat, maar u moet erkennen zich daarover evenmin terdege geïnformeerd te hebben. Er werd u tevens gevraagd of u zich bij een advocaat hebt bevraagd over de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen de beslissing van de medische keuring, waarop u erkent (CGVS, p.9) dit evenmin gedaan te hebben en u verklaart dit gebrek aan inspanning omdat beroep instellen via advocaten duur en tijdrovend kan zijn, wat niet afdoende is als verklaring. U werd geconfronteerd met de vaststelling dat u kennelijk geen noemenswaardige inspanningen hebt gedaan om zich over beroepsmogelijkheden te informeren, waarop u beweert dat u slechts weinig kans op slagen zou hebben, maar u erkent niet concreet te kunnen zeggen waarop u die inschatting baseert (CGVS, p.10). Ten slotte blijkt uit de bijgevoegde informatie van het Commissariaat-generaal dat dienstplichtigen in Rusland op grote schaal gebruik maken van illegale afkooppraktijken; het is mogelijk om na betaling van steekpenningen aan vervalste medische documenten te komen, waaruit blijkt dat de dienstplichtige in aanmerking komt voor uitstel of vrijstelling van militaire dienst. Ook deze mogelijkheid hebt u niet onderzocht, hetgeen nochtans van u verwacht kon worden, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u al geruime tijd had besloten dat u niet wilde dat uw zonen reguliere militaire dienstplicht zouden moeten vervullen. Dat u geen enkel alternatief redelijk hebt onderzocht, doet afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees. Van asielzoekers wordt immers verwacht dat zij redelijke inspanningen doen om bescherming te zoeken in hun herkomstland alvorens zij de ingrijpende beslissing nemen om dat herkomstland definitief te ontvluchten.

Er moet voorts worden benadrukt dat zowel uzelf, uw echtgenote, uw zoon V. (...) als uw dochter K. (...) bewust informatie hebben achtergehouden voor de Belgische asielinstanties, hetgeen afbreuk doet aan jullie algehele oprechtheid. Zo wilde uzelf niet zeggen voor welk EU-land u een Schengenvizum had (CGVS, p.5); u erkent het niet te willen zeggen. Evenmin wilde u zeggen hoeveel de totale kostprijs van uw reis en die van uw familieleden bedroeg (CGVS, p.5); u vindt dat zulke informatie het Commissariaat-generaal niets bijbrengt. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u tijdens uw reis van Kaliningrad naar België onderweg een tussenstop maakte en dat gedurende zowat een week, maar u weigert zelfs te zeggen in welk EU-land u toen met uw gezin verbleef (CGVS, p.6). U erkent in België reeds langer kennissen te hebben, maar u weigert te zeggen wie zij zijn (CGVS, p.6). Er werd u meermaals gewezen op het vertrouwelijk karakter van de behandeling van uw asielaanvraag (CGVS, p.1, 5 en 6), maar u bleef halsstarrig weigeren om bepaalde vragen te beantwoorden. Welnu, van een asielzoeker die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming wordt verwacht dat hij, in het land dat zijn asielaanvraag behandelt, open en eerlijk alle hem gestelde vragen beantwoordt en bepaalde aspecten, die betrekking hebben op zijn asielaanvraag, niet bewust verheimelijkt of verzwijgt. Bij u en uw gezinsleden werd vastgesteld dat jullie doelbewust informatie hebben achtergehouden. Hoewel de hiervoor vermelde en door u verzwegen elementen van uw asielrelaas niet rechtstreeks betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas en uw vrees jegens de autoriteiten in uw herkomstland, doet de vaststelling dat u bewust elementen verzwijgt wel in ernstige mate afbreuk aan uw algehele oprechtheid en die van uw gezinsleden.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw gezondheid eveneens een, weliswaar ondergeschikte, rol speelde in uw beslissing om Rusland te verlaten (CGVS, p.7). U erkent dat u op normale wijze toegang had

tot medische voorzieningen, maar u was niet tevreden over de kwaliteit van de gezondheidszorg in uw herkomstland (CGVS, p.9). Welnu, er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op basis van de hiervoor beschreven vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Ten slotte moet opgemerkt worden dat u geen overtuigende bewijzen – onder de vorm van documenten – aanbrengt, die aspecten, die raken aan de kern van uw asielrelaas, staven. Zo werden geen bewijzen aangebracht van het uitstel dat uw oudste zoon kreeg voor zijn dienstplicht en evenmin van de stappen die daartoe werden ondernomen. Belangrijker nog is de vaststelling dat u evenmin enig bewijs aanbrengt van de stappen die werden ondernomen om te ontsnappen aan de dienstplicht van uw tweede zoon en evenmin legt u enig document voor dat erop wijst dat uw tweede zoon daadwerkelijk zou ingelijfd worden eind 2011. Verder zijn de voorgelegde documenten evenmin in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Zo legde u uw intern paspoort, uw geboorteakte en uw rijbewijs voor. Deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit, die in het kader van uw asielaanvraag niet betwist wordt. U legt ook uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uw echtgenote en uzelf bewijst, wat hier evenmin ter discussie staat. U legt een aantal attesten voor ter staving van uw medische problemen. Vooreerst dient herhaald te worden dat u zich voor de beoordeling van medische aspecten tot de daarvoor geëigende procedure moet wenden. Verder verklaarde u (CGVS, p.4) dat volgens u uw medische problemen het gevolg zijn van uw dienstplicht, maar u moet erkennen dat uit de voorgelegde attesten op generlei wijze enig oorzakelijk verband blijkt. Uw zoon V. (...) (**O.V. 6.910.667**), ten slotte, legde een aantal internetartikels voor. Uw zoon verklaarde (CGVS, gehoorverslag V. (...), p.4) dat hij de artikels neerlegde om wantoestanden in het Russisch leger te illustreren, maar hij erkent zelf niet voor te komen in de bewuste artikels. Welnu, dat er wantoestanden in het Russisch leger voorkomen, zeker in het kader van ontgroeningspraktijken, wordt niet betwist door het Commissariaat-generaal en dit blijkt ook uit de bijgevoegde informatie, maar dan nog blijft de vaststelling overeind dat u de mogelijkheden om uw zonen definitief van hun dienstplicht te ontheffen niet hebt uitgeput, hetgeen nochtans verwacht mocht worden, daar uit uw verklaringen blijkt dat u al lang had uitgemaakt dat u niet wilde dat uw zonen niet naar het leger zouden gaan voor het vervullen van hun dienstplicht. Dat uw zoon documenten neerlegt, onder de vorm van internetartikels over wantoestanden in het Russisch leger, die vrij algemeen bekend zijn, wijzigt niets aan de hiervoor gedane vaststelling. Derhalve kunnen de door u (en uw zoon) neergelegde documenten de gedane vaststellingen niet in positieve zin wijzigen."*

De door uzelf voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw intern paspoort, uw geboorteakte en uw rijbewijs voor. Deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. De door u voorgelegde internetartikels werden hiervoor besproken, in de beslissing ten aanzien van uw vader, A. S. (...). Bijgevolg wijzigen de door u voorgelegde documenten niets aan de gedane vaststellingen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn vader, A. S.. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 85 061 van 23 juli 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en het aanvullend protocol van 31 januari 1967 geen directe werking hebben binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangevoerde redenen om dienstplicht te ontlopen, geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

De Raad verwijst naar paragraaf 168 van het Handboek van UNHCR waarin wordt bepaald dat een persoon niet onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag valt wanneer zijn dienstweigering louter en alleen werd ingegeven door zijn afkeer voor zijn militaire dienst of zijn vrees voor de strijd.

Verzoeker verklaarde dat hij niet wilde dat zijn zonen in het leger zouden dienen omwille van de omstandigheden in het Russische leger; zijn vrouw voegde er aan toe dat zij niet wilde dat haar zonen naar gevaarlijke gebieden als Tsjetsjenië zouden worden gestuurd.

Uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt evenwel dat het Russische Ministerie van Defensie heeft aangegeven dat vanaf het jaar 2005 federale dienstplichtigen evenwel niet meer naar Tsjetsjenië zullen worden gestuurd.

Ook de vrees voor gerechtelijke vervolging en bestraffing wegens ontduiking van de legerdienst maken op zich geen vrees voor vervolging als voorzien in het Vluchtelingenverdrag. Het komt immers aan een Staat toe de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, wordt, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker toont niet aan dat de eventuele gevolgen van zijn weigering als vervolging in de zin van voormeld Verdrag kunnen worden aangemerkt.

2.5.2. Waar verzoeker informatie aanhaalt die betrekking heeft op de situatie voor dienstplichtigen in het Russische leger en de praktijken in het kader van de "dedovsjtsjina", wijst de commissaris-generaal er in zijn nota van 29 maart 2012 op dat dergelijke praktijken hem bekend zijn en hij het bestaan ervan niet betwist.

Een verwijzing door verzoeker naar algemene rapporten en naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker of zijn zonen in hun land werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS, nr. 138.480 van 15 december 2004; RvS, nr. 121.481 van 9 juli 2003)

De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing bovendien blijkt dat verzoeker meerdere mogelijkheden had om de militaire dienstplicht voor zijn zonen te ontlopen, doch deze niet voldoende heeft gegrepen.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoeker en zijn gezin bij hun verhoor geweigerd hebben op bepaalde vragen om informatie, te antwoorden.

Op het argument van de commissaris-generaal dat hij de mogelijkheden tot ontheffing niet volledig heeft uitgeput, antwoordt verzoeker dat uit het stuk dat de commissaris-generaal zelf aanbrengt, een al maar restrictiever wordende benadering van de mogelijkheden tot uitsluiting blijkt, dat in dit document de vrijstellingsgronden limitatief worden opgesomd en dat het systeem tevens niet hermetisch is.

Verzoeker laat gelden dat het hem dan ook niet kan worden verweten dat hij uiteindelijk de beslissing nam om zijn land te ontvluchten en herhaalt zijn eerdere verklaringen.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker de mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen de oproeping voor de reguliere dienstplicht, in het bijzonder de medische keuring, niet heeft uitgeput, antwoordt verzoeker dat dit hem niet kan worden verweten "aangezien daartoe geen enkele gegronde reden bestond", vermits zijn zonen niet ziek zijn.

De Raad stelt vast dat toen aan verzoeker werd gevraagd of er beroepsmogelijkheden bestonden tegen de oproeping voor de reguliere dienstplicht, hij eerst verklaarde dat er weinig kans was om gelijk te halen, nadien antwoordde hij dat enkel medische redenen konden ingeroepen worden om dienstvrijstelling te krijgen.

Op de vraag aan verzoeker of de mogelijkheid bestaat om beroep in te stellen tegen de beslissing inzake de medische keuring, antwoordde hij vaag dat zoiets misschien wel bestaat, maar moest erkennen zich daarover niet geïnformeerd te hebben. Op de vraag of hij een advocaat heeft geconsulteerd over de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen de beslissing van de medische keuring, antwoordt hij dit evenmin gedaan te hebben; hij verklaart dit gebrek aan initiatief door te stellen dat beroep via advocaten, duur en tijdrovend kan zijn.

Bij confrontatie met de vaststelling dat hij kennelijk geen noemenswaardige inspanningen heeft gedaan om zich over beroepsmogelijkheden te informeren, antwoordt hij dat hij slechts weinig kans op slagen heeft, maar geeft nadien toe dat hij niet concreet kan zeggen waarop hij zijn inschatting baseert.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die stelt dat verzoeker meerdere mogelijkheden had om de militaire dienstplicht van zijn zonen te vermijden, maar dat hij deze mogelijkheden niet terdege heeft onderzocht.

De Raad wijst er op dat van verzoeker nochtans kon worden verwacht dat hij inspanningen doet om alle mogelijkheden tot het zoeken naar een oplossing in eigen land uit te putten, vooraleer internationale bescherming aan te vragen.

Deze vaststellingen dat hij dit niet gedaan heeft, doen afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden probleem.

Met betrekking tot de alternatieve legerdienst, stelt verzoeker dat de aanvraag een half jaar vóór de normale oproeping moet worden ingediend en dat de formaliteiten zo tijdrovend zijn dat het vaak onmogelijk is de procedure tijdig af te werken; er zijn volgens verzoeker bovendien geen duidelijke criteria op basis waarvan men in aanmerking kan komen voor een alternatieve dienstplicht en een beroep tegen een oproeping tot indiensttreding wordt vaak genegeerd, zodat de persoon in kwestie toch in het leger terecht komt. Verzoeker verwijst hiervoor naar het rapport van "Human Rights Watch" betreffende het falen van de beroepsprocedure en de uittreksels van Russische websites betreffende het falen van de mogelijkheid tot alternatieve legerdienst.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoeker geen enkele poging heeft gedaan om de mogelijkheid tot alternatieve dienstplicht te onderzoeken, terwijl dit van hem in redelijkheid verwacht kon worden, te

meer dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij al geruime tijd had besloten dat hij niet wilde dat zijn zonen militaire dienstplicht zouden moeten vervullen.

Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, dat een beroep wel degelijk mogelijk is en dat ook een alternatieve dienstplicht kan worden aangevraagd. Uit de informatie blijkt dat iedere burger die gewetensbezwaren heeft tegen het vervullen van de militaire dienstplicht, volgens de grondwet het recht heeft om alternatieve dienstplicht te vervullen. Iedereen die in aanmerking wil komen voor alternatieve dienstplicht dient dit tenminste zes maanden voor de dienstplichtdatum kenbaar te maken. Bovendien blijkt dat tussen 2004 en 2009 78% van de aanvragen tot alternatieve dienstplicht werd gehonoreerd. Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat alternatieve dienstplicht een te verwaarlozen alternatief zou zijn voor verzoekers zonen.

De Raad sluit zich aan bij de inhoud van dit document dat gesteund is op talloze bronnen: in zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de stukken van verzoeker.

De opmerking van de commissaris-generaal aangaande de illegale afkooppraktijken, vindt verzoeker "frappant"; hij vindt het volstrekt aanvaardbaar en logisch dat hij deze mogelijkheid niet heeft onderzocht, wat volgens hem slechts van de redelijkheid van verzoeker getuigt; hij stelt dat het voor hem pleit dat hij slechts de legale mogelijkheden onderzocht. Verzoeker laat gelden dat niet werd stilgestaan "bij de mogelijks nog nadeliger impact die dergelijke praktijken kunnen hebben op het gezin van verzoeker, wanneer dergelijk misdrijf naderhand zou worden ontdekt en vervolgd door het openbaar Ministerie" en legt uit dat illegale ontduiking van de dienstplicht als dusdanig bestraft wordt met een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaar en dat op schriftvervalsing ook zware straffen staan. Verzoeker voert nog aan dat de motivering in de bestreden beslissing "volslagen contradictorisch" is, waar de commissaris-generaal meent dat verzoeker zich op voornoemde illegale praktijken had moeten beroepen, terwijl anderzijds wordt gesteld dat verzoeker geen enkel redelijk alternatief heeft gezocht en dat van asielzoekers kan worden verwacht dat ze redelijke inspanningen doen om bescherming te zoeken in hun herkomstland.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, zo de commissaris-generaal er op wees dat dienstplichtigen in Rusland op grote schaal gebruik maken van illegale afkooppraktijken, hij dit middel aan verzoeker niet heeft aangeprezen als dé oplossing voor zijn probleem, maar wel heeft aangehaald als een illustratie voor het gebrek aan initiatief in hoofde van verzoeker bij het zoeken naar alternatieve oplossingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verontwaardiging uit dat de commissaris-generaal illegale praktijken aanbeveelt en er aan toevoegt "Begrijpe wie begrijpen kan!", stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft begrepen wat de commissaris-generaal heeft bedoeld, namelijk zijn tekortschieten aantonen in het zoeken naar alternatieven.

Van een asielzoeker mag inderdaad in redelijkheid worden verwacht dat hij inspanningen doet om alle mogelijkheden tot het zoeken naar een oplossing uit te putten in eigen land vooraleer internationale bescherming aan te vragen.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift toe dat hij en zijn gezinsleden tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal "bewust informatie hebben achtergehouden", maar stelt dat dit beperkt was tot informatie omtrent de reisweg, wat volgens hem trouwens reeds werd opgehelderd.

Volgens verzoeker is deze informatie "slechts weinig relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas". Hij wijst er ook op dat hij niet in de minste mate vertrouwd is met het verloop van de asielprocedure, dat de beslissing om zijn land van herkomst te verlaten een ingrijpende verandering in zijn leven was, dat hij een natuurlijk wantrouwen heeft ten aanzien van overheidsinstanties en de vertrouwelijke behandeling van dossiers en dat hij de informatie enkel achterhield "omdat verzoeker personen die hem bij zijn vlucht hielpen niet in gevaar wenste te brengen". Dat hij deze handelwijze aanhield nadat hem was gewezen op het vertrouwelijk karakter van de asielprocedure, wijt verzoeker aan zijn "begrijpelijk wantrouwen voor overheidsinstanties".

Vooreerst wijst de Raad er op dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde om internationale bescherming te vragen, het vertrouwen in de autoriteiten inherent verbonden is.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Tevens merkt de commissaris-generaal in zijn nota terecht op dat het onduidelijk is waarom verzoeker thans geen wantrouwen meer heeft in de asielinstanties en nu wel de "ware" toedracht zou kunnen vertellen.

De Raad volgt verzoeker dan ook niet wanneer die stelt dat de commissaris-generaal "buitenproportioneel veel belang (hecht) aan de door verzoeker achtergehouden doch weinig relevante informatie en leidt hij daar verkeerdelijk uit af dat deze houding afbreuk doet aan de algehele oprechtheid van verzoeker en zijn gezinsleden".

Dat verzoeker en zijn gezinsleden weigerden te antwoorden op bepaalde vragen van de Belgische asielinstanties, keert zich inderdaad tegen hun geloofwaardigheid. Het feit dat verzoekers de verzwezen gegevens "als weinig relevant" aanmerkt, verandert hun weigerachtige houding niet.

Verzoeker wijst er op dat zijn zonen behoren tot een specifieke sociale groep, namelijk de groep van "nieuwe rekruten" en herhaalt dat ze bij hun terugkeer naar hun land, vervolging riskeren in de zin van artikel 48/3, §2, a. ("ernstige schade bestaande uit : doodstraf of executie") van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 4, d. van de vreemdelingenwet bepaalt:

"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat ze dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat ze in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd."

Verzoeker toont niet aan dat de groep "nieuwe rekruten" waartoe hij stelt te behoren, een specifieke sociale groep uitmaakt, zoals voorzien in voormeld artikel.

In acht genomen wat voorafgaat, kan niet besloten worden dat verzoeker zijn land heeft verlaten uit vrees voor vervolging als bedoeld in artikel 1, A(2) van de Vluchtelingenconventie.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker laat gelden dat in de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie wordt ontwikkeld ten aanzien van de weigering van subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad merkt echter op dat, gezien de vaststelling dat de aangehaalde asielmotieven in de bestreden beslissing (zie p. 2) "als vreemd aan het Vluchtelingenverdrag werden beschouwd", de overige motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing betrekking hebben op de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst er op dat verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming enkel ook baseert op de problematiek van dienstweigering, zodat de motieven daaromtrent in de bestreden beslissing ook gelden voor de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus.

In acht genomen wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Met een fax van 23 april 2012 zond verzoeker aan de Raad een fotokopie van de oproeping tot legerdienst betreffende zijn zoon A..

Met een fax van 15 mei 2012 ,19:10, stuurde hij aan de Raad "nog bijkomende stukken" betreffende de voor het Commissariaat-generaal gevoerde procedure, volgens de inventaris betreffende de "dedovshina", betreffende alternatieve legerdienst, betreffende de achtergrond van verzoeker en zijn gezin.

Verzoeker legde ter terechtzitting van 16 mei 2012 dezelfde stukken volgens de inventaris, nogmaals neer.

De Raad stelt vast dat de stukken, gevoegd bij de fax van 23 april 2012, een fotokopie betreffen van een document, niet gesteld in de taal van rechtspleging en niet vertaald.

Verzoeker legt ook niet uit waarom hij deze stukken niet eerder in de loop van de procedure kon voorleggen, zoals vereist door artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Om deze reden, ook omdat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht gezien ze gemakkelijk te vervalsen zijn, en ook omdat ze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zoals vereist in artikel 8 PrRvV, neemt de Raad ze niet in overweging.

De Raad stelt vast dat de stukken, toegezonden per fax en nogmaals neergelegd ter terechtzitting, fotokopieën betreffen van een stuk dat als nummer draagt 315025, een stuk met nummer 18040, een stuk waarop ongeveer midden de tekst het cijfer 1-36-39, 21-65-33 voorkomt, een stuk dat als nummer draagt 9667406, p. 1, p. 14-15-16, 17, een stuk met bovenaan links het getal 20 ? 2012, een tekst gesteld in het Engels "Why send conscripts to serve in Dagestan ?"-volgens de inventaris "Artikels waaruit blijkt dat op heden nog steeds recruten naar Dagestan worden gezonden"- en een stuk bestaande uit vier pagina's dat op de eerste bladzijde, links bovenaan het getal 291 vermeldt.

Verzoeker legt ook niet uit waarom hij deze stukken niet eerder in de loop van de procedure kon voorleggen.

Bovendien betreffen alle stukken fotokopieën, zijn ze niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

De Raad neemt ook deze stukken niet in overweging.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 2 januari 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE